

РЕШЕНИЕ

№ 5841

гр. София, 06.10.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 12.09.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **1578** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. В срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/05.06.2013 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта, в която е потвърден, с Решение № 129/20.01.2014 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място].

С процесния РА, в частта, в която не е бил отменен с Решение № 129/20.01.2014 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място], за жалбоподателя са установени допълнителни публични вземания по ЗДДС в общ размер на 130 148,22 лева за данъчния период м. 11.2007 г. по три фактури, издадени от [фирма].

В жалбата, от съда се иска РА, в оспорената част да бъде отменен като незаконосъобразен. Посочено е, че в РА не се съдържат почти никакви мотиви, от които да стане ясно, какви са фактическите предпоставки за издаването му. Твърди се, че органите по приходите са отказали неправомерно право на приспадане на данъчен кредит по посочените фактури, защото е установено безспорно, че процесните автомобили са били придобити от жалбоподателя, чрез съответните договори за покупко-продажба от лице, което е надлежно легитимирано като техен собственик. Инвокирани са доводи, че процесните фактури са издадени за редовно извършени плащания от страна дружеството, като стоките са получени, заведени в счетоводството му и в следствие са били използвани за осъществяване на други

облагаеми доставки. Сочи се, че изводите на органите по приходите се базират само на хипотези и догадки, а не на конкретни факти.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият се представлява от адвокат Т., която поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт С. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. В дадения от съда срок не са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 905572/25.08.2009 г., издадена от Началник отдел, в дирекция „Данъчно-осигурителен контрол” при ТД на НАП С., с които е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на публичните му задължения по Закона за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.09.2007 г. до 31.12.2007 г.

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1302192 от 11.03.2013 г., връчен на упълномощено от жалбоподателя лице. Дружеството не е подало писмени възражения по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт РА № [ЕГН] от 05.06.2013 г., от орган по приходите в ТД на НАП С., упълномощен със заповед за определяне на компетентен орган № К 1302192 от 08.04.2013 г., издадена от органа възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите на ревизиращия екип, поради което е отменил РА в една част, а в друга го е изменил и потвърдил.

За установяване на спорни между страните въпроси, съдът е допуснал изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение приобщено към доказателствения материал, събран по време на производството.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на упълномощено от [фирма] лице, на 02.08.2013 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 14.08.2013 г. /вх. № 53-03-1905/. Решение № 129/20.01.2014 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място] е връчено дружеството, чрез изпращането му по електронната поща на 28.01.2014 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 03.02.2014 г. /вх. № 53-04-128/, т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с изложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна

страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е подадена в законоустановените срокове, поради което тя е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на изискуемите предпоставки за това. Правото на приспадане на данъчен кредит е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, поради приетия за установен от органите по приходите факт, че доставчикът не бил собственик на процесните стоки.

След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи.

За да се провери дали направените от органите по приходите изводи са правилни, следва да се обсъди заключението на допуснатата комплексна ССЧЕ.

Експертът е описал коректно наличните първични счетоводни документи и аналитични ведомости, представени от жалбоподателя. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Във връзка с противоречивите мотиви, съдържащи се в Решение № 129/20.01.2014 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място] и във връзка с поставени от съда въпроси, вещото лице е посочило, че на дружеството не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 130 148,22 лева, по три фактури, издадени от [фирма], а именно № 31/22.11.2007 г. с начислен ДДС в размер на 43 810,59 лева, за доставка на МПС Порше К., № 32/22.11.2007 г. с начислен ДДС от 41 137.63 лева, за доставка на МПС М. МЛ 63 А. и № 34/28.11.2007 г. с начислен ДДС от 45 200 лева, за доставка на МПС Л., модел Р. Ровер. Според заключението данъкът по процесните три фактури, издадени през данъчен период м.11.2007 г. е начислен в съответствие с неговите изискванията. По делото няма данни, но и страните не спорят, че фактурите са отразени в дневниците за продажби и в съответните справки-декларации. Разплащането е извършено по банков път. Придобитите МПС са осчетоводени по дебита на счетоводна сметка 304”Стоки”, по дебита на счетоводна сметка 453/1”Начислен ДДС покупки” и по кредита на счетоводна сметка 401”Доставчици”, партида [фирма]. След придобиването и счетоводното им осчетоводяване, същите са предоставени на [фирма] на лизинг. Главницата и лихвите, плащани от лизингополучателя са отразявани коректно в счетоводството на [фирма], чрез дебитирането на съответните счетоводни сметки. След окончателното плащане на всички лизингови вноски собствеността върху МПС е прехвърлена на лизингополучателя чрез договори за покупко-продажба на МПС.

От представените от съответните звена на „Пътна полиция” в [населено място] и [населено място] документи се установява, че за процесните три автомобили, предмет на доставка по посочените по-горе фактури, във връзка с промяната на собствеността са били представени договори за покупко-продажба, копия от чуждестранни регистрационни свидетелства, фактури и т.н., удостоверяващи основателността на

подадените заявления за издаване на нови свидетелства за регистрация във връзка извършените продажби.

Анализът на събраните доказателства не дават възможност на съда да се съгласи с направените от органите по приходите изводи. Налице са достатъчно данни, че [фирма] е било собственик на процесните автомобили, към момента на доставката към [фирма]. Това обстоятелство се установява от приетите по делото като доказателства копия от документи и справки от базите данни на МВР, касаещи тези МПС.

По силата на чл. 4 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, собственикът е длъжен да представи превозното средство и необходимите документи в определения срок за извършване на регистрация, промяна в регистрацията или прекратяване на регистрацията. Безспорно в разглеждания казус е налице промяна на собствеността, поради което [фирма] е представило автомобилите в съответното звено „Пътна полиция” МВР. Съгласно чл. 5 от същия подзаконов нормативен акт, превозните средства се регистрират по идентификационен номер (VIN), категория, марка и други данни, посочени в представените по реда на глава втора документи. При регистрация звената на МВР извършват необходимите проверки за: 1. идентификацията на превозното средство, в случаите, когато се изисква, 2. достоверността на представените документи и данните на собственика, 3. произхода на превозното средство и 4. техническата изправност на превозното средство и неговото комплектоване. При извършване на проверките се използват национални и международни информационни фондове, технически методи и средства. При положение, че органите на МВР не са се усъмнили в достоверността на представените документи, касаещи собствеността на [фирма] върху прехвърляните автомобили, не може да се приеме за правилно становището на органите по приходите, че не е налице доставка, поради обстоятелството, че доставчикът не е бил собственик на продаваната стока. Процесните автомобили са били надлежно пререгистрирани, след което са били отразени като актив в счетоводството на жалбоподателя, а по-късно са послужили за осъществяване на други облагаеми доставки, т.е. за жалбоподателя са налице всички предпоставки за признаване на право на признаване на данъчен кредит, съгласно чл. 69 от ЗДДС.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА, в оспорената част е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя се дължат разноски. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 1 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 161 и чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. В Ревизионен акт № [ЕГН]/05.06.2013 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден, с Решение № 129/20.01.2014 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП, [населено място], в частта, в която

на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 130 148,22 лева, по три фактури, издадени от [фирма], а именно № 31/22.11.2007 г. № 32/22.11.2007 г. и № 34/28.11.2007 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161 от ДОПК да заплати на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и ЕИК [ЕГН] сумата от 3502,96 /три хиляди петстотин и два и 96/ лева, от които 50 лева държавна такса, 400 лева възнаграждение на вещото лице, дало заключение по допуснатата ССчЕ и 3052,96 платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..